

ликім каміни і затопили в найбільшій глибині.

Коли тіло святого сховалося в філях ріки, упала на Витебск і околицю така густа а навіть жиди оказували великий смуток, мрака, що один другого заледви міг зблизка побачити. Ся мрака тревала так довго, доки піла знов на верх не видобуто.

Шестого дня рано побачили рибаки на ріці в однім місці світло, що виходило з води і освітило над поверхнею воздух. Тут знайшли тіло св. Йосафата. Винявши з води, завезли тіло святого до церкви, одягли в єпископські ризи і виставили через дев'ять днів на прилюдну почесність. Цілий той час церква була повна посіщаючими, що приходили з найдалішої околиці оглядати, подивляти і плакати при тілі свого владика.

Коли вість о смерті св. Йосафата розійшлася по Полоцку, всі і католики і єретики, білі і жаль. Дперва тепер почули якого страшили пастиря, а заразом, як несправедливо обходилися з ним в останніх роках. Тепер постановили Полочани спровадити торжественно мощі до свого міста і в тій цілі вислали до Витебска посольство. В два тижні по убитстві забрано св. мощі з Витебска і відвезено до Полоцка. Тут виставлено їх знов в пре-